

IV SA/Wa 2479/07 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 480472

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 29 stycznia 2008 r.

IV SA/Wa 2479/07

TEZA aktualna

Ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. samodzielnie określała tryb wydawania przez Radę Państwa orzeczeń w przedmiocie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Zezwolenie na zmianę obywatelstwa nie jest aktem normatywnym wykonawczym do aktu o randze ustawowej, albowiem ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. nie zawierała przepisu upoważniającego Radę Państwa do wydania aktu o tym charakterze. Zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego jako przesłanka utraty obywatelstwa polskiego musi mieć charakter indywidualnego i skierowanego do określonego adresata aktu Rady Państwa.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Jarosław Stopczyński.

Sędziowie WSA: Alina Balicka (spr.), Grzegorz Czerwiński.

Protokolant: Katarzyna Tomiło.

Sentencja

Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2008 r. sprawy ze skargi Yona R. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 października 2007 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego

I. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji z dnia 27 kwietnia 2007 roku;

II. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz skarżącej Yona R. kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżoną do sądu administracyjnego decyzją z dnia 2 października 2007 r. znak (...) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w wyniku rozpoznania odwołania Yona R. od decyzji Wojewody M. z dnia 27 kwietnia 2007 r. odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez Joannę R. z domu B., utrzymał w mocy powyższą decyzję organu I instancji.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ odwoławczy podniósł, iż w myśl art. 17 ust. 4

ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 10, poz. 49), posiadanie i utratę obywatelstwa polskiego stwierdza wojewoda. Analiza przepisu art. 17 ust. 4 cyt. ustawy wskazuje, że chodzi w niej o cztery sytuacje faktyczne, w odniesieniu do których właściwy wojewoda po pierwsze: stwierdza posiadanie obywatelstwa polskiego, po drugie: stwierdza utratę obywatelstwa polskiego, po trzeciej: odmawia stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego i po czwartej: odmawia stwierdzenia utraty obywatelstwa polskiego. Dla ustalenia podstawy nabycia i utraty obywatelstwa polskiego miarodajne są przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia lub czynności, na skutek których nastąpiło nabycie lub utrata obywatelstwa z mocy prawa lub decyzji właściwego organu.

Ustalając stan faktyczny organ stwierdził, iż Yona R., poprzednio Joanna B., urodziła się w dniu 2 marca 1949 r. w W., jako córka Wiktora i Ludwiki z domu O. Przed wyjazdem z Polski zamieszkiwała wraz z rodzicami w W. przy ul. O. W dniu 30 stycznia 1957 r. rodzice wnioskodawczynie złożyli podania skierowane do Rady Państwa o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie i swoich dzieci - w tym małoletniej wówczas Joanny. Wnioskodawczynie wyjechała z Polski wraz z rodzicami na podstawie dokumentów podróży serii (...) i (...), wydanych w dniu 15 kwietnia 1957 r. przez Komendę Wojewódzką MO w Warszawie. Po przyjeździe do Izraela zainteresowana wraz z rodzicami nabyła w dniu 4 czerwca 1957 r. obywatelstwo izraelskie. Po przyjeździe do Izraela wnioskodawczynie zmieniła imię na Yona, a w dniu 2 września 1969 r. zawarła związek małżeński z Danem R. i przyjęła nazwisko męża.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu wnioskodawczynie na pobyt stały do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo polskie, jeżeli zostały spełnione jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Przepis art. 11 ust. 2 tej ustawy stanowił, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciągało się na dzieci pozostające po ich władzę rodzicielską.

W ocenie organu nie budzi wątpliwości, że Yona R. nabyła obywatelstwo izraelskie. Do ustalenia pozostaje, czy jej rodzice uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie, które to zezwolenie rozciągnęło się na ich dziecko małoletnią wówczas Joannę.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 8 stycznia 1951 r. o nadaniu i utracie obywatelstwa polskiego orzekła Rada Państwa.

Organ podkreślił, iż Rada Państwa, zgodnie z przepisami rozdziału 2 Konstytucji PRL, była samodzielnym naczelnym organem władzy państwowej. Jej działalność opierała się na zasadzie kolegialności, a sposób jej działania określał regulamin, uchwalany każdorazowo po wyborze nowego jej składu. Rada Państwa posiadała kompetencje władcze i prawotwórcze. Kodeks postępowania administracyjnego nie miał zastosowania przy wydawaniu aktów przez ten organ.

Rada Państwa, oprócz kompetencji określonych w Konstytucji PRL, miała również inne

uprawnienia, w tym decydowanie w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego (art. 13 ust. 1 ustawy). Powołana ustawa o obywatelstwie polskim nie określała trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, nie decydowała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie, aktu indywidualnego, czy też mogło mieć charakter generalny. Zdaniem organu zezwoleniem na zmianę obywatelstwa była niepublikowana uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael. Uchwała ta dawała generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie tym obywatelom polskim, którzy opuścili lub opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na pobyt stały do Izraela i złożyli lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Uchwała Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, a w szczególności przepisów regulujących zasady doręczania pism. Uchwała wiązała organy administracji publicznej w ich działaniach ustalając tryb postępowania w sprawach o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób wyjeżdżających do Izraela. W konsekwencji, osobom tym nie wydawano indywidualnych zezwoleń na zmianę obywatelstwa, lecz po złożeniu przez nie wniosków do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie oraz sprawdzeniu, że spełniają warunki określone w powołanej uchwale wydawano dokumenty podróży uprawniające do opuszczenia terytorium Polski.

W związku z powyższym organ uznał, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. stanowiła skuteczne pod względem prawnym zezwolenie na zmianę przez rodziców skarżącej obywatelstwa polskiego na izraelskie, które rozciągało się na ich małoletnią wówczas córkę Joannę.

Rodzice wnioskodawcy sami zainicjowali procedurę emigracyjną składając podanie do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Złożone oświadczenie woli zawierało deklarację opuszczenia terytorium Polski i udania się na pobyt stały do państwa Izrael. Takie oświadczenie woli wypełniało dyspozycję pkt 1 uchwały Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. Oświadczenie to spowodowało, że wniosek rodziców wnioskodawcy nie wymagał wydania indywidualnej uchwały na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, lecz miała do niego zastosowanie powyższa uchwała Rady Państwa. Na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku przeprowadzenia kwerendy archiwalnej dotyczącej wydania uchwały Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. nie udało się odnaleźć dokumentów potwierdzających lub zaprzeczających, że podania zainteresowanych osób trafiły do Rady Państwa. Po upływie 50 lat nie jest dzisiaj możliwe ustalenie tej okoliczności.

Na powyższą decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Warszawie wniosła Yona R. Skarżąca zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie:

-art. 11 ust. 1 i 5 ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 8 stycznia 1951 r. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy

nastąpiła utrata przez skarżącą obywatelstwa,

-art. 11 ust. 3 ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 8 stycznia 1951 r. poprzez jego niezastosowanie, tj. nie uwzględnienie faktu, że w niniejszej sprawie brak było zgody ojca małoletniej wówczas wnioskodawczynie, na utratę przez nią obywatelstwa polskiego, co w świetle faktu, że sprawy tej nie rozstrzygał sąd powszechny, oznaczało, że małoletnia wówczas wnioskodawczynie nie utraciła obywatelstwa polskiego,

-art. 6 , 7 , 77 § 1 i 107 § 3 k.p.a.

Skarżąca w uzasadnieniu skargi wskazała, że organ wydając zaskarżoną decyzję nie wziął pod uwagę dwóch istotnych okoliczności stanu faktycznego, a mianowicie faktu, że ojciec skarżącej Wiktor B. nie wyraził zgody na zmianę obywatelstwa przez swe małoletnie dzieci (w tym skarżącą) co wprost wynika z treści jego podania o zezwolenie na zmianę obywatelstwa oraz faktu, że Ludwika i Wiktor B. (wraz z dziećmi) uzyskali obywatelstwo izraelskie w dniu 4 czerwca 1957 r. tj. przed datą wydania uchwały Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. i tym samym przed udzieleniem zezwolenia na zmianę obywatelstwa, które to okoliczności determinowały konieczność zastosowania wobec skarżącej art. 11 ust. 3 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim (w pierwszym przypadku) oraz wskazywały kierunek interpretacji art. 11 ust. 1 powołanej ustawy (w drugim przypadku).

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Legitymuje to sądy administracyjne do dokonywania kontroli aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi.

Biorąc pod uwagę powyższe kryterium należy uznać, że skarga jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 ze zm.), obywatel tracił obywatelstwo polskie, jeżeli zostały spełnione łącznie dwie przesłanki: uzyskał zezwolenie władzy polskiej na zmianę obywatelstwa polskiego oraz nabył obywatelstwo obce. Poza sporem jest, że Yona R. nabyła obywatelstwo izraelskie. Natomiast wątpliwości budzi kwestia skutecznego uzyskania zgody przez rodziców skarżącej na zmianę obywatelstwa. Według organu odwoławczego taką zgodę stanowiła uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael, będąca generalnym aktem stosowania prawa, podjętym na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 powołanej ustawy.

W ocenie Sądu, w tej konkretnej sprawie, powołana uchwała Rady Państwa z dnia 23

stycznia 1958 r. nie mogła stanowić zezwolenia na zmianę obywatelstwa wywołującego skutek w postaci utraty przez rodziców skarżącej obywatelstwa polskiego.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego ze skutkiem w postaci utraty obywatelstwa polskiego z chwilą nabycia obywatelstwa obcego orzekała Rada Państwa, przy czym zezwolenie następowało na wniosek Prezesa Rady Ministrów. Ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. traktowała zezwolenie na zmianę obywatelstwa jako akt stosowania prawa rozumiany w ten sposób, że określony w ustawie organ (Rada Państwa), z powołaniem się na określoną w ustawie podstawę prawną, orzeka w sprawie określonych osób o zezwoleniu tym osobom na zmianę obywatelstwa polskiego.

Powyższa regulacja ustawowa nie wskazywała jednak w jakiej formie i w jakim trybie Rada Państwa rozpatruje wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Należy zgodzić się z poglądem prezentowanym zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, że nie jest to sprawa rozstrzygana w drodze decyzji administracyjnej w postępowaniu regulowanym przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 341 ze zm.), a później Kodeksu postępowania administracyjnego (postanowienie NSA z dnia 18 kwietnia 1985 r., MISA 404/85.ONS z 1985 r. z. 1, poz. 23). Oznacza to, że ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. samodzielnie określała tryb wydawania przez Radę Państwa orzeczeń w przedmiocie zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Zezwolenie na zmianę obywatelstwa nie jest aktem normatywnym wykonawczym do aktu o randze ustawowej, albowiem ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. nie zawierała przepisu upoważniającego Radę Państwa do wydania aktu o tym charakterze. Natomiast zarówno w orzecznictwie sądowym jak i doktrynie prezentowane jest stanowisko, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa jest aktem stosowania prawa w sprawie dotyczącej określonej osoby. Stanowisko takie zostało wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2001 r., III RN 56/01/OSNAPiUS z 2002 r. nr 13, poz. 299, w którym przyjęto stanowisko, iż zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego jako przesłanka utraty obywatelstwa polskiego musi mieć charakter indywidualnego i skierowanego do określonego adresata aktu Rady Państwa. Jak również w wyrokach NSA z dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05, z dnia 27 października 2005 r., II OSK 1001/05 i z dnia 23 marca 2006 r., II OSK 1361/05.

W doktrynie na tle udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa również prezentowany jest pogląd, że zezwolenia dotyczące obywatelstwa mają indywidualny charakter (J. Jagielski, Obywatelstwo polskie, Warszawa 1998, str. 123), a także, akceptując powyższą zasadę, dopuszcza się możliwość udzielenia generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa - gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób - wskazując, że wówczas zezwolenie na zmianę obywatelstwa wywoływało skutek prawny tylko wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie (W. Ramus, Instytucje prawa o obywatelstwie polskim, Warszawa 1980 r., str. 248).

Orzeczenie o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa winno zapaść w formie uchwały. Rada Państwa jako organ kolegialny nie mogła wydawać innych rozstrzygnięć, zwłaszcza, że nie

stosowano w jej działalności przepisów o postępowaniu administracyjnym.

Rada Państwa powołując jako podstawę prawną art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim podjęła uchwałę nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael. W uchwale tej Rada Państwa stwierdziła, że "zezwała się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael osobom, które opuściły bądź opuszczą obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael i złożyły bądź złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego."

Zasadniczej ocenie podlega kwestia, czy uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. może być uznana za przewidziane prawem zezwolenie na zmianę obywatelstwa, które w swym skutku prowadziło do utraty obywatelstwa polskiego.

Organ rozpoznając przedmiotową sprawę stanął na stanowisku, że uchwała ta była generalnym pod względem podmiotowym zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, dlatego w stosunku do osób, które spełniały warunki w niej określone, Rada Państwa nie wydawała indywidualnych zezwoleń.

Nie podzielając powyższego poglądu, zauważyć jednak należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ukształtowała się linia orzecznicza, zgodnie z którą w odniesieniu do osób, które wystąpiły o zmianę obywatelstwa przed wydaniem uchwały dopuszcza się możliwość uznania tej uchwały za prawnie skuteczne zezwolenie, oznaczające utratę przez te osoby polskiego obywatelstwa - wyrok NSA z 27 października 2005 r., sygn. akt II OSK 965/05, wyrok NSA z dnia 23 marca 2006 r., sygn. akt II OSK 1361/05. Takiej sytuacji dotyczy i przedmiotowa sprawa, gdyż rodzice skarżącej w dniu 30 stycznia 1957 r. złożyli podania do Rady Państwa o prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w związku z wyjazdem na stałe do Izraela, która to prośba obejmowała również małoletnią wówczas skarżącą, a następnie po wyjeździe do Izraela uzyskali dniu 4 czerwca 1957 r. obywatelstwo izraelskie.

Uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. mogłaby stanowić indywidualne zezwolenie na zmianę obywatelstwa dla rodziców skarżącej i rozciągać swoje skutki prawne w tym zakresie także na skarżącą, jeżeli byłyby podstawy do potraktowania jej jako zezwolenia na zmianę obywatelstwa jednocześnie obejmującego większą liczbę osób, w sytuacji gdy wszystkie te osoby mogłyby zostać skonkretyzowane z imienia i nazwiska, a podania tych osób byłyby objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów do Rady Państwa zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim i przekazane przez Prezesa Rady Ministrów do Rady Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r., a ponadto można by było ustalić, że uchwała ta w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które złożyły prośbę o takie zezwolenie i opuściły Polskę, a następnie uzyskały obywatelstwo izraelskie dotyczyła podań tych konkretnych osób.

Tylko w takiej sytuacji można by było uznać, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. była zezwoleniem wydanym na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim dla konkretnie oznaczonych osób.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że organ w wyniku przeprowadzonej kwerendy archiwalnej dotyczącej wydania uchwały Rady Państwa nr 5/58 nie odnalazł dowodów

potwierdzających fakt przekazania Radzie Państwa wniosków zainteresowanych osób o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Nie odnaleziono dokumentów, z których by wynikało, że podania rodziców skarżącej z dnia 30 stycznia 1957 r. o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie oraz swoich dzieci zostały przedstawione Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. W tej sytuacji, wbrew stanowisku organu, nie można uznać, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. stanowiła konkretnie dla rodziców skarżącej skuteczne pod względem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa, a tym samym by oni i ich małoletnie dzieci utraciły obywatelstwo polskie.

Powyższe ustalenia i wykładnię organ uwzględni przy ponownym rozpoznawaniu wniosku skarżącej o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego.

Za nieuzasadniony Sąd uznał natomiast zarzut skarżącej, że jej ojciec nie wyraził zgody na zmianę obywatelstwa przez swe małoletnie dzieci, co wprost ma wynikać z treści jego podania o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Małoletnie dzieci, w tym i skarżąca, zostały wymienione w podaniu matki o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. To, że małoletnie dzieci nie zostały również wymienione w podaniu ojca, nie jest równoznaczne z jego brakiem zgody na zmianę przez nie obywatelstwa. Pogląd zaprezentowany przez skarżącą w skardze jest w ocenie Sądu nieuzasadnioną nadinterpretacją treści podania ojca skarżącej o zezwolenie na zmianę obywatelstwa.

Z tych wszystkich względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 ww. ustawy.